

kel 3, afhænger af alle sagens omstændigheder – f.eks. karakteren af mishandlingen, den sammenhæng i hvilken mishandlingen foretages, måden og metoden for dens udøvelse, varigheden af mishandlingen, dens fysiske og psykiske virkninger og – i nogle tilfælde – offerets køn, alder og helbredstilstand, jf. f.eks. Nsona mod Holland (dom af 28. november 1996).

Efter praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol finder konventionens artikel 3 anvendelse i tilfælde, hvor en udlænding risikerer at blive udsat for tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, hvad enten risikoen stammer fra myndighederne i det land, som den pågældende påtænkes udsendt til, eller fra privatpersoner, som myndighederne i det pågældende land ikke er i stand til at beskytte udlændingen imod. Det følger således af Domstolens praksis, at faren for at blive udsat for behandling i strid med artikel 3 også kan stamme fra personer eller grupper af personer, der ikke repræsenterer staten. Det må dog i sådanne tilfælde godtgøres, at der foreligger en reel risiko for, at myndighederne i det pågældende land ikke er i stand til at yde udlændingen tilstrækkelig beskyttelse, jf. f.eks. H.L.R. mod Frankrig (dom af 29. april 1997).

Af tillægsprotokol nr. 6 til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention fremgår, at dødsstraffen skal afskaffes, ligesom ingen må idømmes denne straf eller henrettes. Det antages i praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at det vil være i strid med bestemmelsen, hvis en person udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer at blive idømt og få fuldbyrdet dødsstraf, jf. f.eks. klagesag 44190/98, Nivette mod Frankrig (afgørelse af 14. december 2000) og klagesag 58128/00, Ismaili mod Tyskland (afgørelse af 15. marts 2001).

Der vil derfor skulle meddeles beskyttelsesstatus i sådanne tilfælde, jf. dog det ovenfor anførte om udelukkelse fra beskyttelsesstatus efter udlændingelovens regler herom i § 10.

I forhold til en række grupper af asylansøgere, som i dag meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 2.1., vil den foreslåede bestemmelse medføre, at de pågældende ikke fremover vil kunne meddeles opholdstilladelse.

Asylansøgere, der som asylmotiv alene påberåber sig militærunddragelse, vil således i vidt omfang ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse – heller ikke selvom militærunddragelsen medfører en risiko for en længerevarende fængselsstraf.

Det bemærkes i den forbindelse, at risiko for afsøning af en længerevarende fængselsstraf i oprindelseslandet i almindelighed ikke vil være omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 3. I klagesag 11017/84, C. mod Tyskland (afgørelse af 13. marts 1986) blev det således ikke anset for at være i strid med konventionens artikel 3 at udsende en person, der stod til 10 års fængsel for at undrage sig militærtjeneste. Der kan endvidere henvises til klagesag 22408/93, H. mod Sverige (afgørelse af 5. september 1994), hvor den tidligere Europæiske Menneskerettighedskommission udtalte, at det forhold, at man muligvis risikerer fængselsstraf i 15 år for unddragelse af militærtjeneste, ikke i sig selv er tilstrækkeligt til, at artikel 3 finder anvendelse.

Det bemærkes endvidere, at risiko for strafforfølgning på grund af kriminalitet begået i f.eks. oprindelseslandet ikke i sig selv vil indebære, at udsendelse til strafforfølgning i oprindelseslandet vil være i strid med konventionens artikel 3, jf. f.eks. klagesag 50359/99, Nwosu mod Danmark (afgørelse af 10. juli 2001).

Udsendelse af en person til strafforfølgning i oprindelseslandet kan dog i visse ekstraordinære tilfælde indebære en krænkelse af konventionens artikel 3, hvis straffen må anses som umenneskelig eller nedværdigende, jf. f.eks. klagesag 40035/98, Jabari mod Tyrkiet (afgørelse af 11. juli 2000), der vedrørte udsendelse af en person til stening på grund af utroskab.

Den foreslåede bestemmelse indebærer endvidere, at personer, der f.eks. på grund af tortur nærer en betydelig subjektiv frygt for forfølgelse, uden at frygten længere kan antages at være objektivt begrundet – f.eks. fordi der har fundet systemskifte sted i hjemlandet – ikke vil få opholdstilladelse med beskyttelsesstatus. Sådanne asylansøgere vil dog i enkelte tilfælde kunne være omfattet af flygtningekonventionen. Det fremgår således af UNHCR's »Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status«, pkt. 41, at en overdreven frygt for forfølgelse kan være velbegrundet, hvis asylansøgerens sindstilstand – alle sagens omstændigheder taget i betragtning – kan siges at være berettiget. Det vil i sådanne tilfælde tillige være en betingelse for meddelelse af konventionsstatus, at asylansøgeren opfylder de øvrige betingelser i flygtningekonventionens artikel 1 A, nr. 2.

Personer, der ved udsendelse alene risikerer chikane, skal heller ikke meddeles beskyttelsesstatus, medmindre chikanen antager form af tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Det skal endvidere understreges, at det forhold, at en person har deltaget i en militær, f.eks. i forbindelse med en